

မြန်မာ့အသံစာပေ

ဝိပဿနာနိဂုံး

နေနှစ်ဝင်း နှင့်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကခုန်သောလတပ်ဝင်း

အချိန်က ညနေငါးနာရီကျော်လောက်သာ ရှိဦးမည်ထင်သည် ။ ဥတု ရာသီက နွေမို့လို့ သည် အချိန်က နေတောင် မညိုသေးပါ။

ညောင်ညိုပင်ကြီး။

သည် အပင်ကြီးက သူတို့ ရွာ အနောက်ဖျားမှာ တစ်ပင်တည်း ထီး ထီးကြီး ပေါက်နေတာပါ။ သည် အပင်ရဲ့ အသက်က ဘယ်လောက် တောင် ကြီးနေပြီလဲမသိ။ မြစ်ပျဉ်းကြီးတွေကို တွဲလို့ ။ လုံးပတ်ကလည်း ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေ ရှစ်ယောက်၊ ကိုးယောက် ဖက်စာလောက် တောင် ရှိမည် ထင်သည် ။

နွေလေရူးက ညင်းသွဲ့တစ်ခါ တိုးဝှေ့တစ်ခါ တိုက်ပြန်တာမို့ ညောင် ရွက်ဝါတို့ ပင်ယံထက်ဆီမှ နေ လှုပ်လီလှုပ်လျနဲ့ ကျဆင်းနေကြပါပြီ။

ဘယ်လောက်ပဲ နေပူနေ ပူနေ သည် အပင်ကြီးအောက်မှာ ကတော့ အေးနေသည် ။

သည် အပင်ကြီးနဲ့ ပင်ခြေရင်းမှာ က ချစ်သူနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ကြတာ စွယ်တော်ရွက် ကလေးလိုတောင် နှစ်မြွှာဆက်လှပြီ။

ကောင်လေးရဲ့ ရင်ခွင့်ထဲမှာ တိုးဝှေ့နေတဲ့ ကောင်မလေးက မျက်နှာ ကလေး ညှိုးနေသည် ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်တောင် ပူပင်သောကတွေ နှိပ်စက်နေသည် မသိ ချစ်သူရင်ခွင့်ထဲမှာ နေနေရတာကိုပင် မပျော်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည် ။

နုနယ်ပျိုမျှစ်တဲ့ သူမအရွယ်က အသက်နှစ်ဆယ်နား ကပ်ရုံသာ ရှိပါ သေးသည်။ ချောမောလှပတဲ့ သူမ အလှကို ကျက်သရေရှိအောင် ဖြည့်စွ က်ပေးနေတာက တင်ပါးကျော်နေတဲ့ ပိတုန်းရောင် ကေသာနက်ကြီးပါ။ အစက်အပြောက်ကင်းတဲ့ မျက်နှာလေးကလည်း တောသူလို့ တောင် ပြောလို့ မရဘူးထင်တယ်။ ဝင်းမွတ်နေတာပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအ စားကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုးအစား ကျနေတာ အဆီပိုဆိုလို့ ဘယ် နေရာမှာ မှ တောင် မရှိ။

ကောင်လေးကလည်း သူမနှင့် အရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ ရှုပ်အင်္ကျီ အ နီကွက်ကလေးကို ပုဆိုး အနက်ကွပ်စိပ်ကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ သည် ကောင်လေးကလည်း သူတို့ ရွာရဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပါပဲ။

သည် ရွာသူကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား။ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော လယ်ပိုင်ရှင် ကြီးရဲ့ သား။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်ရည်က ယောက်ျားပီသသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အကြည့်၊ သူ့အသံတွေက တစ်ဖ က်သားအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်သည်။ စွဲဆောင်မှုရှိပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ အနားမှာ အပျိုချောတွေက ဝိုင်းနေတာပေါ့။

သည် အပျိုတွေ ဘယ်လောက်ဝိုင်းဝိုင်း သူစိတ်မဝင်စားပါ။ ဂရုလည်း မစိုက်ပါ။ သူ ဂရုစိုက်တာက ယွန်းနံ့သာပါ။

သူနဲ့ ယွန်းနံ့သာတို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ ကြာပြီ။ သုံးနှစ်ပင် မကတော့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ်လွန်းလို့ လည်း အဖုအထစ်ဆိုတာ လည်း တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါ။

သူက သူကြီးသား။ လယ်ပိုင်ရှင်သား။ ယွန်းနံ့သာက အမေတစ်ခု သ မီးတစ်ခု။ အမေက ရွာထဲလှည့်ပြီး ဖဲရိုက်စားနေတာ။ သူနဲ့ ယွန်းနံ့သာ ရ ညှင်းစားဖြစ်နေကြတာ သူ့အိမ်ကမသိ။ မသိအောင်လည်း သူတို့ က သိုသို

သိပ်သိပ်နဲ့ ပိပိရီရီ နေကြတာ မဟုတ်လား။ အဖေနဲ့ အမေသာ သိသွား
လို့ ကတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်။ ယမ်းပုံမီးကျ
ပေါက်ကွဲမှာ ။ သူ ယွန်းနံ့သာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်။ ယွန်းနံ့သာကို သူ သိ
ပ်ချစ်သည် ။ အဲဒီလို ယွန်းနံ့သာကလည်း သူကိုချစ်ပါသည် ။

"မောင်"

ယွန်းနံ့သာက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ
ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။

သူ ချစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိကာ...

"ပြောလေ ယွန်း။ ဘာပြောမလို့ လဲ"

ယွန်းနံ့သာက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သဖြင့် သူ လွတ်ပေးလို
က်သည် ။

ချစ်သူက နဖူးရှေ့မှာ ဝဲကျနေသော ဆံစလေးတွေကို လက်နှင့် နား
ပေါ်တင်လိုက်ကာ ...

"ယွန်းတို့ ဒီလို ခိုးတော့နေရတဲ့ ဘဝ ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မှာ လဲ မသိ
ဘူးနော်"

"မောင်ကြိုးစားနေပါတယ် ယွန်းရယ်"

ဟုတ်တယ်။ သူ အခု အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်ပြီး ငွေစုနေပါသည် ။
အဖေလယ်တွေကို သူ အခုလုပ်နေရပြီလေ။ ချစ်သူနှစ်ဦး ပေါင်းဖက်ဖို့
အတွက်ဆိုတာ ငွေလိုသည် ဆိုတာ သူနားလည် သဘောပေါက်ပြီးသား
ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ ပိုပြီး ကြိုးစားရမယ်လေ။

အဖေတို့ က သူနဲ့ ယွန်းနံ့သာကို လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ဆို

တာ သူ ကြိုသိပြီးသားပဲဟာ။ ဒါကြောင့် ယွန်းနံ့သာနဲ့ ဘဝတစ်ခု အတူ ထူထောင်ဖို့ ဆိုတာ သူ့မှာ ငွေရှိဖို့ လိုသည် လေ။ အဖေက သူနဲ့ ယွန်းနံ့ သာ လက်ထပ်လိုက်ရင် အမွေဖြစ်ပစ်မှာ အသေအချာရယ်။ အဖေက သိပ်စိတ်ကြီးတာလေ။

"အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ ယွန်းတို့ ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကျော် လာပြီနော်"

"ဟုတ်တယ် ယွန်း။ ယွန်းကိုမောင် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား"

"ဘာကြောင့်လဲ မောင်"

ယွန်းက သူ့မျက်နှာလေးကို ဇေဇေဝါနှင့် ကြည့်လာသဖြင့် သူ သွား ဖွေးဖွေးကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

"မောင်နဲ့ ယွန်းတို့ ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကျော်မှာ ယွန်း သစ္စာ မဖောက်သွားဘဲ မောင့်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေတဲ့ အတွက်ပေါ့"

ဒီတစ်ခါ ပြုံးမိတာက ယွန်းနံ့သာရယ်ပါ။

"အဲဒါဆိုရင် မောင်မှားနေပြီ သိလား။ အဲဒီစကားကို ယွန်းက ပြောရ မှာ ပါ"

"ဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်တာပေါ့။ လူတကာ စိတ်ပျက်နှာခေါင်းရှုံ့နေတဲ့ ယွန်းတို့ သား အမိကို မောင်က အပြစ်မမြင်ဘဲ ယွန်းကိုတောင် သစ္စာရှိရှိနဲ့ မောင်ချစ် နေလို့ ပေါ့"

ဟုတ်တယ်။ ရွာထဲကလူတွေက ယွန်းနံ့သာတို့ သားအမိဆိုရင် သိပ် နှာခေါင်းရှုံ့ကြတာ။ အမေက အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဖဲရိုက်နေလို့ တဲ့

သူတို့ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ အမေကလည်း ဘာစီးပွားရေး ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဖဲသာ အရပ်လှည့်ပြီး ရိုက်နေတာလေ။ အမေက ဖဲရိုက်နေရရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ကို ဖြစ်နေတာ။ လောင်းကစားက မက်လွန်းလို့ လည်း ဘာမှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိ။ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးကို မှီ နန်းလို့ ။

တစ်ခါ တစ်ခါ အမေ ဖဲရှုံးလာတဲ့ နေ့များ ဆို ရေသောက် ဗိုက်မှောက်ရတဲ့ နေ့တောင် ရှိသေး။

အမေက မနက် အစောကြီး ထသည် ။ အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီး တာနဲ့ ချိန်းဝိုင်းသွားသည် ။ ချိန်းဝိုင်းမရှိလျှင် အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်သည် ။ ဝိုင်းလုပ်လို့ ၊ ဖဲရိုက်လို့ သူကြီးအိမ် ရောက်ရတာလည်း သူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ဆိုရင် အမေ့ခြေရာချည်းပဲ ထပ်နေပြီ။ သူကြီးက အမေ့ဆိုရင် မျက်မှန်းကျိုးနေသည် ။ မိန်းမတန်မဲ့ ဖဲချိုးဖြစ်နေလို့ တဲ့ လေ။ သူကြီးက မိတိုင်း အမေ့ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အပြစ်ပေးတာပါ။ အမေကလည်း အပြစ်ပေးတုန်းသာ ကြောက်ပါပြီအော်တာ။ ထိတ်တုံးက လွတ်ရင် ကြောက်ပါပြီကို ထိတ်တုံးမှာ ချည်သွားတာရယ်။ ထိတ်တုံးက ထွက်ရင် များ သူကြီးအိမ်ထဲက ထွက်သွားတာ ဖင်ခါဖုတ်ခါနဲ့ ကြော့ကြော့မော့မော့ပါပဲ။ ဒီတစ်သက်တော့ အမေ့ဝါသနာက ဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့ မရတော့ဘူး ထင်တယ်။

တော်သေးတယ်။ သူမ အိမ်မှာ စက်ချုပ်လို့ ။ စက်သာ မချုပ်လို့ ကတော့ နေ့တိုင်း ရေသောက်ပြီး ဗိုက်မှောက်နေရဦးမှာ ။ ဒါတောင် မနက်ဆို အမေက အရင်းတည်ဖို့ ဆိုပြီး သူမအထဲက တောင်းသွားတတ်သေးသည် လေ။ သူ ဖဲရိုက်တဲ့ အခါ အရင်းတည်ဖို့ ကိုလည်း သူမကပဲ စက်ချုပ်

ပ်ပြီး ရှာပေးနေရတာပေါ့။

ယွန်းနဲ့သာက စက်ချုပ်ရာမှာ တော့ လက်ရာသေသပ်သည် ။ ပြီး တော့ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း ကလေးတွေကို ထွင်ရတာလည်း သဘောကျပါ သည် ။ ထွင်လိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေကလည်း လူမျက်စိ ကျစရာတွေချည်းပဲ လေ။

မနက်ဆို စောစောထ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး သူမ စက်ခုံမှာ ထိုင်ရ တော့တာပေါ့။ စက်ကလည်း အဖေရှိတုန်းက ဝယ်ပေးသွားတာလေ။ အဲ ဒီ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ပဲ ချုပ်နေရတာပေါ့။ အဖေဝယ်ပေးတုန်းကလည်း တစ်ပတ်ရစ်ဆိုတော့ စက်က အိုနေပြီလေ။

စက်က အိုနေပေမယ့်လည်း ချုပ်လို့ ကောင်းပါသေးသည် ။ ဒီစက် ကလေးကပဲ သူမတို့ သားအမိရဲ့ ဝမ်းရေးကို ဖြေရှင်းပေးနေတာပဲ မ ဟုတ်လား၊

သူမကလည်း စက်ချုပ်တာ ဝါသနာပါသည် ။ အထူးသဖြင့် ဒီဇိုင်းအ ဆန်းလေးတွေ ထွင်ပြီး ချုပ်ရတာကို သဘောကျပါသည် ။ ဝါသနာပါလို့ လည်း သူမလက်ရာတွေ သေသပ်နေတာပေါ့။ အခုဆိုရင် ရွာထဲက အ လှူမင်္ဂလာပွဲဆိုရင် သူမပဲ ချုပ်ရတော့တာလေ။

"သူများ အပြစ်မြင်တာပဲ ယွန်းရဲ့ မောင်ကတော့ မမြင်ပါဘူး၊ ယွန်း ကို မောင်က သိပ်ချစ်တယ်"

ပြီးတော့ ယွန်းက သွက်လက်တယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းတယ်

"အချင်းချင်းတွေပဲ မောင်ရယ် မြှောက်မနေပါနဲ့ ။ ယွန်းလေ ... ယွန်းနဲ့ မောင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာကို မောင့်အိမ်က လူတွေ

သိသွားမှာ သိပ်ကြောက်တယ် သိလား"

ဟုတ်တယ် အဲဒါတော့ သူလည်း ကြောက်တာပါပဲ။ အဖေက ယွန်းရဲ့ အမေ ဒေါ်ငြိမ်းကို သိပ်မုန်းတာ။ သူ့ကိုတောင် ပြောဖူးသေးတယ်"

"မင်း ... မယ်ငြိမ်းတို့ သားအမိနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ အသေပဲ နော် မာန်ထက်မင်း"တဲ့

အဖေက ဒေါ်ငြိမ်းနဲ့ တင် မဟုတ်ဘူး ၊ ယွန်းနဲ့ ပါ မပတ်သက်စေချင်တာပါ။ ယွန်း ချောတာ လှတာကို အဖေက သတိထားမိတယ်လေ။ ဒီရွာက အပျိုတွေထဲမှာ ယွန်းက အလှဆုံးပဲလို့ လူတွေက ပြောကြလို့ လေ။ သူနဲ့ ယွန်း ပတ်သက်သွားမှာ ကို အဖေက သိပ်ကြောက်နေလို့ ပေါ့။

"တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ တော့ မသိနိုင်ပါဘူး ယွန်းရယ်။ သိသွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့ သဘောမတူလည်း မောင်က ယွန်းကို ရအောင်ယူမှာပဲ။ ယွန်း သတ္တိရှိတယ် မလား"

သူမ ငိုငံသွားပါသည် ။

အမေက သူမ မရှိရင် ရတာ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ ။ အမေက ဖဲရိုက်ဖို့ ကလွဲရင် ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ စီးပွားရေးကလည်း မရှာတတ်နဲ့ ။

"ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးမောင်"

"ယွန်းက သတ္တိ မရှိတာလား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး မောင်။ ယွန်းက မောင်ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ပါ။ လယ်ပိုင်ရှင်သား၊ သူကြီးသား ဖြစ်တဲ့ မောင်ဟာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တဲ့ ဘဝပါ။ ယွန်းနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ မောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာ ကို ယွန်း မလိုလားဘူးမောင်"

"မောင်က ယောက်ျားပဲ။ မောင်ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့ အရေးပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက် မောင် ဒုက္ခလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ယွန်းနဲ့ သာ အတူတူ နေရမယ်ဆိုရင် မောင့်ဘဝဟာ သုခတွေချည်းပါပဲကွာ"

"မောင်က ယွန်းကို တော်တော် ချစ်တာပဲနော်"

သူ ယွန်းရဲ့ ပခုံးကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ကာ...

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ယွန်းရယ်။ ယွန်းသာ မောင့်အသက်၊ ယွန်းသာ မောင့်ရဲ့ ဘဝပါ"

"ယွန်းလေ မောင့်ကို ချစ်တာ မောင့်ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ အဲဒီ မောင့်ရဲ့ အချစ်ကိုသာ ယွန်းမျှော်လင့်တာပါ။ မောင်က ယွန်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုရင်ပဲ ယွန်း ကျေနပ်ပါပြီ"

"ယွန်းရယ် ... မောင်သိပ်ချစ်တယ်ကွာ"

မောင့်ရဲ့ အနမ်းနွေးနွေးလေးတွေက ယွန်းရဲ့ ပါးပြင်ကလေးပေါ် ကျရောက်လာပါပြီ။ မောင့် အနမ်းတွေကို ယွန်း မငြင်းဆန်မိပါ။ ညင်သာ ငြိမ်သက်စွာနှင့်ပဲ ခံယူလိုက်မိပါသည် ။

"အတူနေချင်ပြီ ယွန်းရယ်"

"ယွန်းလည်း နေချင်တာပေါ့မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေက အများကြီး လိုသေးတယ်လေ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ယွန်း"

"မောင်နဲ့ ယွန်းတို့ တွေ ကြိုးစားပြီး ငွေစုကြရဦးမှာ လေ"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်။ မောင်တို့ တွေ ကြိုးစားရဦးမှာ ပဲ"

"မောင် "

သူမ မောင့်ကို မြတ်နိုးစွာ ခေါ်လိုက်တော့ မောင်က နွေးထွေးစွာ ကြည့်လာပါပြီ။

"ကြိုးစားပေးပါနော်"

မောင်က သူမရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"စိတ်ချပါ ယွန်း။ မောင် ကြိုးစားမှာ ပါ"

"ယွန်းလည်း ကြိုးစားနေပါတယ် မောင်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားသလောက် အရာမထင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ယွန်းတို့ မှာ က သားအမိနှစ်ယောက် တည်း ဆိုပေမယ့်လည်း ဝင်ငွေက ယွန်းစက်ချုပ်တဲ့ ဝင်ငွေပဲရှိတာလေ။ ဒီကြားထဲ မနက်တိုင်း အမေ့ကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးနေရတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပေးရရင် မနည်းဘူး။ အမေ့ကို ပိုက်ဆံပေးရတာ ယွန်းမမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေက ဖဲရိုက်ဖို့ ဆိုတော့ "

"အင်း ... တကယ်ဆို ဒေါ်လေးငြိမ်း နောင်တရသင့်ပြီနော်"

"ဟုတ်တယ်မော်။ ယွန်းလည်း အဲဒါကိုပဲ စိတ်ညစ်နေတာ။ အဖေဆုံး သွားတာလည်း အဲဒီ စိတ်ကြောင့်ပဲလေ။ သူကြီး သဘောကောင်းလို့ ။ သူကြီးသာ သဘောမကောင်းရင် အမေ မြို့ရဲစခန်းကို ရောက်နေပြီ။"

"အဖေက ပြောတယ်ဟ၊ ကိုယ့်ရွာသား အချင်းချင်းမို့ ငဲ့နေတာတဲ့ "

"ဟုတ်တယ်မောင်။ မောင့်အဖေကို ယွန်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ယွန်းလည်း လေ အမေ့ကို နားဝင်အောင် ပြောပါတယ်။ ခဏခဏကို ပြောတာပါ။ ပြောလိုက်တိုင်း အမေက ပြန်မေးတယ်။ ညည်းက အမေလား၊ ကျုပ်က အမေလားတဲ့ ။ ယွန်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ"

"ကဲပါ .... အဲဒါတွေ စိတ်ထဲ မထားနဲ့ တော့နော်။ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်။
မောင်တို့ နှစ်ယောက် တွေ့တဲ့ အချိန် ပျော်ပျော်ပဲ နေကြရအောင်"

သူမ ခေါင်းလေးကို ညှိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ
ကို ယွန်း မှေးစက်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမရဲ့ စိတ်အမောတွေကို ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်တာ လောလောဆယ်
တော့ မောင့်ရင်ခွင်ပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။

*****

ယွန်းနဲ့သာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်မှာ ဖဲဝိုင်းထိုင်နေကြပြီ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စနေမှန်းမသိသော ဖဲဝိုင်းက သူမ ရောက်လာ တော့ အရှိန်တက်နေပြီ။ အိမ်တံခါးတွေလည်း အလုံပိတ်လို့ ။

သူမ ဖဲဝိုင်းနားကိုရောက်တော့ သူတို့ တွေက ဂရုမစိုက်ပါ။ ခါတိုင်း အိမ်ကို ဖဲလာရိုက်တဲ့ လူတွေကို သူမ မြင်ဖူးသည် ။ အခုလူတွေကို သူမ မမြင်ဖူးတာ အမှန်။ ဖဲအိမ်ငါးအိမ်က အမေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်စန်းတို့ သာ မိန်းမတွေ။ ကျန်သုံးအိမ်က ယောက်ျားတွေချည်းသာ။ သည် ယောက်ျားတွေက သူမ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတွေချည်းပါ။ လွယ်အိတ်လွယ် ထားပြီး အသားဖြူဖြူနဲ့ ခပ်ဝဝလူဆို သူမ လုံးဝကို မမြင်ဖူးဘူး။

သူမ အမေ့ကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။

ဖဲပွတ်နေသော အမေ့မျက်နှာက အဆီတွေနှင့် ဝင်းနေသလို အရှေ့မှာ လည်း ငွေတွေ ပုံနေပြီ။ အမေ နိုင်နေပြီထင်တယ်။

သူမ ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်းနေကြသော ဖဲဝိုင်းကို မျက်ကွယ်ပြုလိုက်ကာ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်သည် ။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ခင်းထား သော ဖျာနံဘေးနားမှာ ထိုင်ကာ လက်ချုပ် လိုက်နေသော အင်္ကျီလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အပ်ချည်နှင့် လက်ချုပ်လိုက်နေမိသည် ။

အိမ်ရှေ့ခန်းက ဖဲဝိုင်းက အရှိန်ကောင်းတုန်း။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင် စပျိုးနေပြီ။

သူမ လက်ချုပ်လိုက်နေတာ မမြင်ရတော့တာမို့ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွ

န်းလိုက်သည် ။ ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မှောင်နေသော အခန်းလေး လင်းသွားပြီ။

အမေတို့ ရော မှောင်နေမလား မသိဘူး။

သူမ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထုတ်လိုက်ကာ မီးညှိလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် နို့ဆီခွက်ဖင်ပေါ်တွင် ထွန်းလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ယူခဲ့လိုက်သည် ။

ဖယောင်းတိုင်မီးကို ဖဲဝိုင်းအလယ်မှာ ချပေးလိုက်ကာ ...

"အမေ မိုးချုပ်နေပြီနော်"

"အေးပါဟယ်။ ဒီမှာ အရှိန်တက်နေရတဲ့ ကြားထဲ ကဲကဲ ... ဒီတစ်ပွဲ နောက်ဆုံးပဲဟေ့"

အမေက ဝိုင်းသားတွေကို ကြေညာလိုက်သည် ။

ယွန်းနဲ့သာ အမေတို့ နားမျှ ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်ထွက်လာကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်ပြီ။ ဖျာပေါ်ထိုင်ကာ လက်ချုပ် ပြန်လိုက်နေလိုက်သည် ။

အင်း: ....အမေတို့ ကတော့ ဘယ်တော့များမှ ဒီအလုပ်ကို စွန့်မလဲ မသိဘူး။ ဒီအလုပ်ကြောင့် တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခရောက်ဦးမှာ ပဲ။ ငါတော့ မြင်ယောင်နေသေးတယ်။ ဪ ... အဖေ ... အဖေ ... သေသွားတဲ့ အထိတောင် အမေ့ဝဋ်တွေ ခံသွားလိုက်ရတာ ပါလား။

ဟုတ်တယ်။ အဖေက ရိုးတယ်၊ အေးလည်း အေးတယ်။ အသောက်အစား၊ လောင်းကစား အကုန်ကင်းတယ်။ အဖေက လောင်းကစားကင်းပါလျက်နဲ့ အမေက မကင်း။ အဖေက လယ်ပိုင်ရှင်။ ရှိသမျှ လယ်တွေ

အားလုံး အမေ ဖဲရိုက်လို့ ကုန်ပြီ။ ရိုးအေးတဲ့ အဖေဖေက ဘာမှ မပြော။
လောဘလည်း ကင်းသည် လေ။ အဖေလယ်တွေ မရှိတော့ သူများ လယ်
မှာ သူရင်းငှား လုပ်ရတယ်။ သူများ လယ်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အလုပ်
လုပ်လာရတဲ့ အဖေကို အမေက ပြုစုပေးရကောင်းမှန်း မသိ။ ဖဲဝိုင်းက
တောင် မထ။ အဖေကို သူမ အံ့သြမိသည် ။ အဖေ သဘောထားကြီးလှချ
ည်လားပေါ့။ အမေ ဖဲရိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေက လုံးဝစကား
မပြောဘူးလေ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ အဖေနဲ့ အမေ ပြဿနာတ
က်ကြပါရော။

အဲဒါ အမေလွန်တာပါ။ အဖေမှာ သိမ်းထားတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး
ရှိသည် လေ။ အဖေအမေ သူမ အဘွားက မဆုံးခင် အဖေကို အမှတ်တ
ရ သိမ်းဖို့ အမွေပေးထားတာတဲ့ ။ သည် ပစ္စည်းလေးကို အဖေ မြတ်နိုး
လွန်းလို့ လည်ပင်းမှာ တောင် မဆွဲထားရက်ဘဲ တယုတယနဲ့ သိမ်းထား
တာပါ။ ဒါကိုမှ အမေက ဖဲပေါင်ရိုက်လိုက်သည် တဲ့ လေ။ အဖေနဲ့ အဖေ
စကားများကြတာ အသည်းအသန်ပါပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဖေ အမေကို
စကားမပြောဘဲ နေသွားခဲ့တာ။ အဖေ ဆုံးသွားတဲ့ အထိပါပဲ။

သူမ အဖေကို မေးခဲ့ဖူးပါသည် ။ အဖေ ဘာလို့ အမေအပေါ် သည်
လောက်အထိ နားလည် ခွင့်လွှတ်နေရတာလဲလို့ လေ။ သူမက အဖေကို
အဲဒီလိုမေးတော့ ပြန်ဖြေတဲ့ အဖေအဖြေက ရှင်းပါသည် ။

ချစ်လို့ ပေါ့တဲ့ ။

တကယ်ချစ်ရင် တကယ်ပဲ အပြစ်မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီအချိန်တုန်းက
တော့ သူမ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမှန်း မသိနားမလည်ခဲ့တော့ အ
ဖေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နားမလည်ပေးခဲ့ပါ။

အခု သူမ အဖေစိတ်ကို နားလည်ပေးတတ်လာပါပြီ။ သူမလည်း ချစ်

တတ် လာပြီလေ။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေကို ချစ်
စ်တတ်မှ ခံစားပေးနိုင်မှာ တဲ့ ။ ဒါက ယွန်းအထင်လေ။ ယွန်းသည် ချစ်
တတ်လာတော့မှ အဖေ့စိတ်ကို နားလည် ပေးနိုင်ခဲ့တာပဲဟာ။

ပြီးတော့ အဖေ ပြောဖူးသည် ။

"နင့်အမေ ဖဲရိုက်တာ အခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ အပျိုကတည်းကလေ။ သူ
နဲ့ အဖေ ရည်းစား ဖြစ်ကြတော့ သူက အဖေ့ကို ပြောတယ်။

ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ယူရင်လည်း ကျွန်မ ဖဲကို ဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်တဲ့

အဖေက ချစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့လိုက်တာပဲ။ အခု သူဖဲရိုက်နေတာ မ
လွန်ဘူးလို့ အဖေထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူက အဖေ့ကို
ကြိုပြောခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကိုမှ မပြတ်နိုင်တဲ့ အဖေကသာ လွန်တာပါ။

ဟင်းဟင်း ... နင့်အမေက အဖေ့ထက် ဖဲကို ပိုချစ်တယ် သိလား။ သူ
ပြောတယ်လေ။ နင့်ကို ဖြတ်မလား၊ ဖဲကို ဖြတ်မလားဆိုရင် ငါက နင့်ကို
ပဲ ဖြတ်ပစ်မှာ တဲ့ ။ ကဲ ... ဘယ်လောက် မိုက်လဲ။ အဲဒါနဲ့ အဖေကလည်း
ဘာမှ မပြောတော့ဘူး" တဲ့ ။

အဖေက အမေ့ကို တော်တော် ချစ်ရှာတာပဲ။ အဲဒီ အဖေ့ရဲ့ အချစ်
တွေကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ အမေ့လက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရတာ မတန်
ဘူးလို့ ယွန်းထင်ပါသည် ။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဖေ အသည်းအသန် နေ
မကောင်းဖြစ်တာကိုတောင်မှ အမေက ဖဲရိုက်မပျက်တဲ့ ဟာ။ တော်သေး
တယ် အဖေ့ကို ပြုစုဖို့ အတွက် သူမ ရှိနေလို့ ပေါ့။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ အဖေ သေခါနီးတော့ အမေ့ကို စိတ်နာသွားတယ် ထ
င်တယ်။ အဖေ့ရဲ့ ဆုတောင်းသံလေး သဲ့သဲ့ကို ယွန်းကြားလိုက်တယ်
လေ။

"ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ ဖဲသမားတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ရပါလို၏
"တဲ့။"

အဖေ့ဆုတောင်းတွေပြည့်ဖို့ သူမ ဘေးကနေတောင် ထပ်ပြီး ဆု
တောင်း ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ရင်ထဲကနေပဲပေါ့။

"အဖေ့ဆုတောင်း ပြည့်ပါစေ"လို့

"ဒေါင်းပြီဟေ့"

အမေ့အသံက အိမ်ရှေ့ခန်းကနေ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာတော့ သူမ
၏ အတွေးစတို့ က ပြတ်တောက်သွားရပါပြီ။

နှုတ်ကလည်း ညည်းညူလိုက်မိပါသည်။

"ဪ ... အမေ ... အမေ" လို့ ရယ်ပေါ့။

ခဏကြာတော့ ဧည့်သည် တွေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြပြီ။ အမေ
က အိပ်ခန်းထဲ ပိုက်ဆံတွေ ကိုင်ကာ ဝင် လာပြီး အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ခြေပစ်လက်ပစ်ပါပဲ။ အမေက ပိုက်ဆံတွေကို အားရပါးရ နမ်းရှု
ပ်လိုက်ကာ ...

"ဟင်း ...ဟင်း မိငြိမ်းကို ဒင်းတို့ လာစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဖဲရိုက်စား
လာတာ အံတိုနေပြီပဲဟာ"

သူမ အမေ့ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ကာ ...

"အဲဒါ ဘယ်ကလူတွေလဲ အမေ"

"ဟင်း ...ဟင်း"

သူမ အမေးကြောင့် အမေက မြိန်မြိန်ကြီး ပြုံးပစ်လိုက်ကာ ...

"ဟိုဘက်ရွာကလေ ရွာတကာလှည့်ပြီး ဖဲလိမ်ရိုက်နေတဲ့ လူတွေပေါ့

။ ဟင်း ဟင်း ... သူများ တွေကိုသာ လိမ်ရိုက်လို့ ရမယ်။ ဒင်းတို့ မယ်ငြိမ်းကိုတော့ မရပါဘူးလေ"

"ဟွန့် ... ဟိုက ပထမမို့ မက်လုံးပေးသွားတာများ လား မသိဘဲနဲ့ များ "

"အံမယ် .. ညည်းက ကျုပ်ကို အထင်သေးတာလား။ ဟင်းဟင်း ... ညည်း မနက်ဖြန် စောင့်ကြည့်နေ။ ကျုပ် နိုင်လာစေရမယ်"

"ဟင် ... အမေတို့ က မနက်ဖြန် ချိန်းထားကြသေးတာလား"

အမေ ခေါင်းကို အားရပါးရ ညှိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်။ ဒင်းတို့ ရွာကို မနက်ဖြန် သွားရမှာ "

"ဟာ ... အမေကလည်း မသွားပါနဲ့ ။ သူများ ရွာကြီးတောင် "

"အောင်မာ ... သူများ ရွာ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မစန်းရော လိုက်မှာ ပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသွားပါနဲ့ အမေရယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ ရုပ်ကိုကြည့်ရတာ သမီး သဘောမကျဘူး"

"ညည်းအတွေးခေါင်နေတာပါအေ။ ဒီမယ် မယ်ငြိမ်းတို့ ပေါ်လာပြီး သေးသေးလာမတင်နဲ့ ဆံခတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ဟွန့် ... ဒီကောင်တွေက ဘာကောင်တွေမို့လို့ လဲ"

"သူတို့ က "

"တော် ... ညည်းပါးစပ်ပိတ်။ ညည်းကလေး ညည်းအဖေအတိုင်းပဲ သိလား။ သွေးကြောင်တာပဲ"

"အဖေ့ကို ဆွဲမပြောပါနဲ့ "

"ဟွန်း ... ဒင်း အဖေကိုထိတော့ နာတတ်သားပဲ။ တော်ပြီ ညည်းနဲ့ စကားဆက်မပြောတော့ဘူး လေကုန်တယ်။ သွား .. ထမင်းသွားခူးတော့ ငါဗိုက်ဆာတယ်"

ဟွန်း ... ခုန ဖဲရိုက်နေရတုန်းကတော့ ဆာတယ် မပြောဘူး။

သူမ လက်ချုပ်ဝတ်ကို ချလိုက်ကာ အမေ့နားမှ ထလိုက်သည် ။

"ဟင်း ... ဟင်း ... မနက်ဖြန်အတွက် အရင်းကောင်းကောင်း တော့ရပြီ"

သူမ အမေ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည် ။ ပိုက်ဆံတွေကိုသာ မဲနေတဲ့ အမေက သူမ နှာခေါင်းရှုံ့တာကို မမြင်ပါ။ သူမ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည် ။

*****